

saa vidt som at hævde, at flere af disse Regler sikkert vil blive misbrugt; jeg tænker her f. Eks. paa §§ 139 og 258. Endvidere er det sagt, at Ministeren ikke har været helt upaaavirket af visse Moderetninger, af den noget kunstige Panikstemning, der er oparbejdet paa forskellige Omraader. Jeg tror dog, at denne Kritik af Ministerens Forslag er noget for stærk. Jeg har, som det har vist sig, kunnet slutte mig til flere af Ministerens Forslag. Men skal man se paa Forslaget som Helhed og paa, hvorledes Ministerens Stilling har været, forekommer det mig, at Ministeren ligesom har været en tredobbelt Person, da han udarbejdede dette Lovforslag. Han har paa et vist Omraade været meget reaktionær, f. Eks. ved Bibeholdelse af Tugthus. Det forekommer mig endog, at han dér har været saa reaktionær, at selv de Tilhængere, han ellers har, vil sige: Gud fri os for den Støtte. Og naar der kun skal være nogle faa Fanger i Horsens Tugthus, er Synspunktet urigtigt i sig selv. Det var den ene Side af Ministerens Virksomhed, hvor jeg tror, han paa ganske enkelte Punkter har været reaktionær; men Spørgsmaalet om Tugthus vil selvfølgelig blive Genstand for en stor Diskussion. Jeg er, som sagt, Modstander af hans Standpunkt paa dette Omraade. Vi maa lægge særlig Vægt paa Tidsspørgsmaalet. Domstolene skal kunne sige: saa og saa mange Aar mister den paagældende sine borgerlige Rettigheder, han skal spærres inde, men der skal ikke sættes noget særligt Stempel paa ham. I andre Retninger har den højtærede Minister været meget fremskridtsvenlig. Jeg tænker navnlig her paa Spørgsmaalet angaaende sindssyge, hvor han fuldkommen kaster sig i Armene paa dem, der siger, at det er det medicinske Synspunkt, det kommer an paa. Han har dér taget et Standpunkt, der ellers ikke er anerkendt noget Sted i Verden, end ikke hvor man har socialdemokratiske Regeringer; bortset muligvis fra Japan, men jeg tror ikke en Gang, at de dér har en socialdemokratisk Regering. Men ogsaa her forekommer det mig, at den højtærede Minister har været saa fremskridtsvenlig, at de Folk, han skulde slutte sig til, maa sige: Vi maa bede os fri for den Assistance, som den højtærede Minister her har ydet os ved at slutte sig til vor Anskuelse. Naar Ministeren samtidig siger, at de sindssyges fremtidige Skæbne ikke skal bero paa Domstolene, men paa Administrationen, saa er han saa langt ude, at jeg ikke tror, man fra noget Partis Side kan gaa med til det, selvfølgelig bortset fra Socialdemokratiet, som

er gaaet med til det. Bortset derfra kan jeg ikke forstaa, at man kan gaa med til at lægge Vægten for disse vigtige Afgørelsens Vedkommende fra Domstolene over til Administrationen. Jeg er fuldstændig klar over, at de Bemærkninger, der fremsættes, — hvad ogsaa den højtærede Minister udtalte —, er noget præget af vedkommende, der fremsætter dem, men jeg maa dog sige, at paa dette Omraade tror jeg, man vil træffe Venstre som en Blok, saaledes at vi ikke paa nogen mulig Maade vil gaa med til at begrænse Domstolenes Myndighed i Forhold til Administrationens. Vi vil gribe ind her.

Paa disse to Omraader synes jeg altsaa, at den højtærede Minister har været uheldig, idet han paa det reaktionære Omraade end ikke vil have Støtte af sine Tilhængere og paa det fremskridtsvenlige Omraade ikke vil have Støtte af dem, der holder paa det medicinske Synspunkt, idet selv disse ikke vil kunne holde paa det, naar man gaar saa vidt, som Ministeren gaar.

Endelig er der den tredje Person, som har været med til at udarbejde Lovforslaget. Hermed tænker jeg paa, at man i Ministeriet har været noget vel tilbøjelig til ligefrem at rette i Kommissionens Forslag, som om det var en dansk Stil, der skulde rettes. Der er f. Eks. de formelle Ændringer; dem forstaaer jeg mange Steder overhovedet ikke. For nu at tage lige det første, saa staar der i Lovforslagets § 1, 2det Punktum: „Med Hensyn til de i Kapitlerne 8 og 9 nævnte Retsfølger gælder en tilsvarende Regel.“ Den tilsvarende Bestemmelse lyder i Udkastet saaledes: „Denne Regel finder tilsvarende Anvendelse paa de i Kapitlerne 8 og 9 nævnte Retsfølger.“ Jeg nævner blot dette som et Eksempel, for de formelle Ændringer er gennemgaaende af lignende Konstruktion. Jeg synes, at man her skulde have taget Kommissionens Affattelse. Forklaringen i Motiverne er ogsaa meget kortfattet; den siger kun, at der er foretaget en formel Ændring. Jeg synes, som sagt, man skulde være blevet staaende ved Udkastets Form, men det er jo ikke noget stort Spørgsmaal.

Den højtærede Minister har ligeledes været noget vel — jeg ved ikke, hvad jeg skal sige — fintfølede med Hensyn til visse Regler, hvor det er meget vanskeligt at fastsætte noget bestemt, og hvor jeg egentlig synes, det er umuligt at sige, om Ministeren har Ret eller Kommissionen. Og hvorfor skulde man saa egentlig ikke blive staaende ved det, som nu forskellige Kommissioner, der har været nedsat, er kommet til? Jeg